

Arrest

nr. 172 198 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 14 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03/12/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

R., L. D. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: China

geboren te Ngawa op 02.07.1972

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17/01/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor R., L. D. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.19/08/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve ,

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : o.a. Attest van Nederlandse les, verklaringen van vrienden) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene/n. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procédures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

Tweede bestreden beslissing:

"bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van P. F. (...) (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

R., L. D. (...) geboren te Ngawa op 02.07.1972, nationaliteit China

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan: "SCHENDING VAN ARTIKEL 9 TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VKRBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DP. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET); SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.; SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE FORMELE EN MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.

De verzoekende partij lijdt aan pijn- en functiekachten ter hoogte van beide ellebogen. Daarnaast heeft hij tevens pijn aan de rug. Deze klachten zijn het gevolg van de zware mishandelingen die verzoekende partij onderging in zijn land van herkomst. Dit wordt ook niet betwist: (...). Dokter Samuel Ngoma Ikounga stelt op 24 december 2009 het volgende vast: (...). Op 4 februari 2010 doet dokter Samuel Ngoma Ikounga bijkomende vaststellingen : (...).Dokter Nabil Bouabdallah stelt in februari 2010 de volgende diagnose: (...). De heer L. D. R. (...) ging op consultatie bij dokter J. Noyez. Dokter J. Noyez besluit als volgt: (...). Voor een verder beleid stelt dokter J. Noyez het volgende voor: (...). Niettegenstaande dokter J. Noyez een conservatieve afwachtende houding voorstelt, wordt de ernst van de problematiek niet onderschat, aangezien dokter J. Noyez duidelijk stelt dat een regelmatige controle noodzakelijk is. Indien een chirurgische behandeling zich opdringt in de toekomst, dan is de regelmatige opvolging door een arts of specialist noodzakelijk, evenals de nabijheid van een ziekenhuis met chirurgische afdeling en de nodige technische ondersteuning (Gedetailleerd medisch attest van dokter J Noyez, dd. 20 oktober 2010, zie administratief dossier van DVZ) Dokter J. Noyez stelt dat de heer L. D. R. (...) bij een chirurgische behandeling niet naar het land van herkomst kan reizen. De behandeling in het land van herkomst is niet beschikbaar of toegankelijk (Gedetailleerd medisch attest van dokter J Noyez, dd. 20 oktober 2010, zie administratief dossier van DVZ) Het is duidelijk dat de klachten van verzoeker adequaat opgevolgd en behandeld dienen te worden. Verzoeker beschikt niet over voldoende financiële middelen om naar zijn land van herkomst te gaan, evenmin heeft hij de nodige financiële middelen om zich medisch optimaal te laten verzorgen in zijn land van herkomst.

Ten gevolge van deze aandoeningen heeft de verzoekende partij blijvende behandeling, opvolging en medicatie nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. In het land van herkomst zal verzoekende partij niet de nodige zorgen kunnen krijgen en zich niet voldoende kunnen ontplooiën en ontwikkelen. Verzoekende partij is afkomstig uit Tibet, waar zich op vlak van gezondheidszorg verschillende problemen voordoen. Dit ten aanzien van de hygiëne, de opleiding van artsen, de toegang tot de gezondheidszorg en de betaalbaarheid: (...). Hoewel China met de "Healthy China 2020" universele gezondheidszorg voor iedereen wil bieden blijkt dit in de praktijk nog niet zo te zijn: (...). Bovendien doen zich met betrekking tot de betaalbaarheid ook problemen voor. Al zou verzoekende partij beroep kunnen doen op de gepaste gezondheidszorg, wat zeer onwaarschijnlijk is, zal er de facto geen toegang zijn wegens de hoge kostprijs. (...). Dit wordt ook bevestigd door het Annual Report van het Tibetan Centre for human rights and Democracy in 2009: (...). Bovendien blijkt de opleiding en training van dokters en medisch personeel afwezig te zijn of van een zeer laag niveau. Alsook is er een gebrek aan uniforme opleidingen: (...). Het spreekt voor zich dat verzoekende partij hierdoor niet de nodige zorgen kan krijgen in zijn land van herkomst. Deze medische zorgen kan hij in België wel krijgen. Naast de problemen specifiek gericht op gezondheidszorg in Tibet, doen zich verdere mensenrechtenschendingen voor. Dit wordt bevestigd in het rapport van juni 2013 van de Human Rights Watch: (...). Het behoeft geen verder betoog dat de terugkeer van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst een hem zou blootstellen aan mensenrechtenschendingen. Uit deze objectieve informatie kan afgeleid worden dat het voor verzoekende partij uiterst moeilijk tot quasi onmogelijk zal zijn om de noodzakelijke zorgen te krijgen in zijn land van herkomst. Hier in België hebben wij een goed uitgebouwde medische hulpverlening. Er bestaan verschillende vormen van behandeling en de artsen maken tijd voor de patiënte om op zoek te gaan naar de meest geschikte behandeling. Een adequate en nauwgezette medische follow - up en behandeling blijven dus noodzakelijk! De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat (...). Volgens het RvV arrest 83.956 van 29 juni 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling (beschikbaar en toegankelijk) is in het land naar waar de aanvrager zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet de verwerende partij beide elementen nagaan en motiveren. Dit wordt ook nog eens expliciet bevestigd door het RvV arrest nr. 92.863 van 4 december 2012: (...). En het RvV arrest nr. 93.285 van 11 december 2012: (...). Deze rechtspraak van de RvV werd bevestigd door de Raad van State in het arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013 (terug te vinden op de website van de Raad van State: www.raadvanstate.be). (...). Een motivering zoals de verwerende partij hier heeft gebruikt is niet voldoende. In casu is de formele motiveringsverplichting geschonden waardoor

de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012, 92.863 van 4 december 2012 en 93.285 van 11 december 2012 naar analogie kan worden toegepast! Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de 9ter bescherming moet verruimen (stuk 8: Kruispunt Migratie-Integratie, 'Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en IPR', dd. 21 december 2012 (nr. 13-2012), <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=18030#l>). Dienst Vreemdelingenzaken mag niet langer medische regularisatie-aanvragen afwijzen alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend" is "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". In deze gevallen wordt de EHRM rechtspraak te beperkend geïnterpreteerd en is niet bepalend. Deze norm staat niet in artikel 9ter van de Verblijfswet maar wordt verkeerd gededuceerd uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over art. 3 EVRM. In verschillende recente arresten vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen analoge beslissingen van DVZ (zowel onontvankelijk als ongegrond verklaringen van 9ter aanvragen): RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 - RvV nr. 92.397 en RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 - RvV nr. 92.661 van 30 november 2012 - RvV nr. 92.863 van 4 december 2012. Uit deze rechtspraak blijkt dat de interpretatie door DVZ van de EHRM rechtspraak "te beperkend" is. Volgens de interpretatie door DVZ en de DVZ arts kan artikel 3 EVRM slechts geschonden worden "als de aandoening direct levensbedreigend is, gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Volgens de RvV stelt het EHRM dat echter geenszins als absolute voorwaarde. De DVZ arts vertrekt dus van een verkeerde deductie (RvV nr. 92.397, RvV nr. 92.661). In deze rechtspraak stelt de RvV vast dat art. 9ter, §1, eerste lid, Vw niet (alleen) verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op 'drie verschillende situaties', namelijk op een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf: (...).

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling.

De RvV stelt dat de hoge drempel van de EHRM rechtspraak over artikel 3 EVRM geen afbreuk kan doen aan de duidelijke wetsbepaling van artikel 9ter Vw. Artikel 9ter Vw biedt een ruimere bescherming dan direct levensbedreigende ziektes. De DVZ artsen moeten dus een ruimer onderzoek doen, en de DVZ beslissingen moeten ruimer gemotiveerd worden. Zoals reeds hierboven aangehaald beschermt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zieken die een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokken naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de medische regularisatieaanvraag. Zoals hierboven aangetoond, zijn de medische zorgen in Tibet niet toegankelijk voor de verzoekende partij. Gelet op de bovenstaande objectieve informatie is het duidelijk dat het voor de heer L. D. R. (...) onmogelijk zal zijn om op regelmatige basis adequate medische zorgen te kunnen krijgen.

Met een gezondheidszorg van dergelijk laag niveau en beperkte toegankelijkheid, zowel wegens de beperkte geografische spreiding, de hoge prijs en de corruptie, is het heel onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij de nodige zorgen zal krijgen."

2.1.2. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker betoogt dat het medisch onderzoek ten onrechte werd beperkt tot een toetsing aan de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM en daarbij in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel werd nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene, kan het volgende worden opgemerkt. De bestreden beslissing is genomen op basis van het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 augustus 2013 dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Het wordt geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. In zijn advies stelde de ambtenaar-geneesheer wat volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.12.2010.

Voorgelegde medische attesten: (...).

Bespreking van het medisch dossier:

Uit dit medisch dossier bestaande uit de hierboven vermelde medische attesten blijkt dat deze 41-jarige man last heeft van artrose ter hoogte van beide ellebogen en de wervelzuil en een kyfose, letsels secundair aan congenitale anomalieën.

Arthrose zijn leeftijdsgebonden, progressieve en irreversibele aandoeningen waaraan geen medische behandeling bestaat, noch om de aandoeningen te genezen, noch om verdere progressie tegen te gaan. Ook de kyfose (bochel) ter hoogte van de dorsolumbale wervelzuil is blijvend en kan niet genezen worden.

De aangeboren anomalieën ter hoogte van de ellebogen en de wervels zijn blijvend, irreversibel en niet progressief. Gezien subjectieve last ter hoogte van de rechter elleboog werden de aanwezige loose-bodies heelkundig verwijderd.

Ter hoogte van de wervelzuil is heelkunde niet aangewezen omdat er geen myelopathieën zijn en omdat het risico van de ingreep niet opweegt tegen de aanwezige aandoeningen die overigens aangeboren zijn. Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Verzoeker betwist niet het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat er voor artrose, ter hoogte van beide ellebogen en de wervelzuil, en kyfose geen medische behandeling bestaat, dat de aangeboren anomalieën ter hoogte van de ellebogen en de wervels blijvend, irreversibel en niet progressief zijn. Hoewel verzoeker ten dele kan worden bijgetreden waar hij stelt dat enkel wordt gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM daar waar artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is, blijkt uit de lezing van het advies in concreto dat de aandoeningen van verzoeker besproken en onderzocht werd door de ambtenaar-geneesheer.

Uit de vaststelling dat de aandoeningen als aangeboren kunnen worden beschouwd, waar geen medische behandeling voor bestaat of heelkunde niet is aangewezen, volgt evenwel dat daarmee ook impliciet werd nagegaan dat het in casu geen ziekte betrof die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Het gegeven dat de - juridisch betwistbare - overwegingen met betrekking tot het gebrek aan een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit en artikel 3 van het EVRM die de ambtenaar-geneesheer in zijn advies toevoegt zijn bijgevolg volstrekt overbodig, doch doen geen afbreuk aan de vaststelling dat geen behandeling actueel nodig en/of mogelijk is, zodat niet verder moest worden nagegaan of er een behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst. Het betoog van verzoeker dat de behandeling in het land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk is en dat hij niet de financiële middelen heeft, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aldus ligt geen schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht en dat niet diende te worden nagegaan of er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan: "SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980; SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980; SCHENDING VAN EN ARTIKEL 3 EVRM: SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS - EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL: SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

In datum van 20 augustus 2013 (kennisgeving 17 oktober 2013) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit bevel om het grondgebied te verlaten ging gepaard met de ongegrondheidsbeslissing van de verwerende partij betreffende de 9 ter regularisatieaanvraag. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. (...). Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet. Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is. Een bevel om het grondgebied te verlaten mag niet gegeven worden wanneer dat in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM. Overeenkomstig artikel 3 E.V.R.M. mag "niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Benadrukt moet worden dat verzoeker, bij terugkeer naar het land van herkomst, zal worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling. De verwerende partij had de plicht om, bij het nemen van de bestreden beslissingen, een schending van artikel 3 E.V.R.M. te onderzoeken. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. (...). De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Dit onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd. Bij een terugkeer naar het land loopt de verzoekende partij in alle geval gevaar, zowel de ongegrondheidsbeslissing betreffende de 9bis regularisatieaanvraag als het bevel om het grondgebied te verlaten maken geen afweging van de actuele situatie: Verzoekende partij is een Tibetaanse monnik, bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal hij worden blootgesteld aan folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen. het feit dat verzoekende partij zijn gezondheidsklachten over heeft gehouden van folteringen en mishandelingen mag zeker niet uit het oog verloren worden. De mensenrechtensituatie en Tibet is schrijnend, zoals hierboven reeds uitgelegd. Dat verzoekende partij een monnik is maakt de situatie nog erger. Monniken worden mishandeld en gefolterd en steken uit protest zichzelf in brand: (...). Verder worden aanhangers van de Dalai Lama opgesloten of vermoord wanneer ze tonen dat ze achter hem staan: (...). Bovendien verplaatste de Chinese overheid de voorbije zeven jaar twee miljoen Tibetanen naar "socialistische dorpen". Hoewel de Chinese regering dit ontkent, zijn het ondermaatse huisvestingen waar de Tibetanen gedwongen moeten wonen (stuk 17). Deze praktijk wordt veroordeeld door de Human Rights watch: (...). Nergens in het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij wordt een dergelijke afweging gemaakt, nochtans betreft het een uitvoerbaar bevel, een dergelijke afweging kan ook niet worden gelezen in de beslissing aangaande de 9ter Vw. aanvraag. Naar analogie kan gewezen worden op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het ontbreken van een actueel onderzoek van de veiligheidssituatie in het bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 21, RvV, 30 september 2013, nr. 111 133). Wat betreft het oordeel over de 9ter Vw. aanvraag van de verzoekende partij dient de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid een proportionele afweging te maken die redelijk is. Het is niet aan de Raad om zich in de plaats te stellen van de verwerende partij, doch wel om na te gaan of de feiten die worden aangehaald in redelijkheid staan met de genomen beslissing."

2.2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 april 2008 een asielaanvraag indiende. Op 20 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad met arrest nr. 40 065 van 10 maart 2010. Er werd door de Raad in essentie overwogen: "Verzoeker maakt het onderzoek naar zijn herkomst zelf onmogelijk door valse stukken neer te leggen en valse

verklaringen af te leggen. Verzoeker toont zijn ware identiteit niet aan en de neergelegde kopieën van de documenten die verzoeker thans als authentiek aanduidt zijn behept met ongerijmdheden. Zo kan aan de fotokopie van zijn hukou geen geloof worden gehecht nu op het document het nummer van de valse identiteitskaart wordt vermeld (zie gehoorverslag CGVS 23/09/2008 p.6). Aldus kan niet minimaal worden aangenomen dat verzoeker thans de waarheid zou spreken zodat naast zijn identiteit en herkomst ook zijn asielrelaas bedrieglijk voorkomt. Verzoeker staat dan ook geenszins zijn Chinese identiteit en toont evenmin aan waar en onder welke omstandigheden hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China.”

Verzoeker doet in het middel nogmaals hetzelfde relaas uit de doeken als voor de asielinstanties, zonder in te gaan op eventuele recente ontwikkelingen die betrekking hebben op zijn individuele situatie. Ter herinnering wijst de Raad erop dat de artikelen 9ter en 48/4 van de vreemdelingenwet samen de omzetting in Belgisch recht vormen van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 “inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming”. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen: subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade, reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure.

Ter terechtzitting wordt aan de advocaat van verzoeker meegedeeld dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 20 november 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Uit dit bevel blijkt dat verzoeker werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van één jaar voor valsheid in geschrifte. Dit bevel is niet aangevochten door verzoeker. De advocaat van verzoeker stelt zich te gedragen naar de wijsheid aangaande het belang bij het bestreden bevel.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC